

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519322336/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

mig at gjøre Brud paa et godt Laug – velbekomme os alle sammen! à revoir!*

Han stak sit Glas ud, og sagde: „Nu vel, min gode Færgemand! hvem flere i Baaden?” „*Pierre Guignaud!*” lød det. En Flinkfyr, før Revolutionen een af Byens Cavalerer, rejste sig op og sagde: „Her er jeg! Man siger Motion skal være sund ovenpaa Maden – faaer jeg en Dame til Borddansen?” „Dertil kan blie Raad!” svarte Charon, „her har vi en – *Henriette Prunel!*” En ung, smuk, meget bleg Pige rejste sig, og skjød sin Stol tilbage: en pludselig Rødme overfoer hendes Ansigt, der virkelig syntes oplivet af en uventet Glæde. „Eh bien, Mademoiselle!” raabte Friskfyren, „vi To komme ikke mere til at sidde over.” „*François Derutte!*” vedblev vor Charon. En gammelagtig Mand – fordums Søofficier – saae sig langsomt om efter Oplæseren. „Jeg er strax klar til at lette” sagde han med huil Røst; spiste derpaa reent af sin Tallerken og tømte sin Flaske. „*Marie Maudon!*” lød det igjen: en ung femtenaarig Pige segnede besvimet om i sin Moders Arme. „O, I Tyranner!” skreg denne, „hvorfor hende? hvorfor ikke mig Ulyksalige?” „Madam!” bemærkede Springfyren „de yngste og skjønneste gaae først fra Haanden.” „*Baptiste Ramoneur!*” lød det sidste Gang, og Oplæseren sammenlagde og gjemte den frygtelige Rolle. En Oiding – en ubeediget Præst – foldede sine Hænder, og sagde med en Helgens fromme, milde Aasyn: „Jeg takker Dig, min Gud og Skaber! for dette Maaltid, hvormed Du før sidste Gang har vederqvæget mit gamle Legeme! Jeg nedlægger det nu snart i det Støv, hvortil det er taget – giv mig og os Alle en salig Opstandelse ved dit evige Naadesbord – Amen!” Han rejste sig, bukkede for hele Selskabet, og fremraakte først den indtrædende Slutten sine Hænder at binde. De Andre fulgte hans Exempel, efter en kort Afsked med deres kjerreste Venner eller Bekjendte. Spræderen kunde endnu ikke bare sig; men sagde i Forbigangen et tvetydigt Bonmot til Bruden.

„Da de Dødsdømte vare borte, hensank alle Tilbageblevne for en Stund i taus Vemodighed, til min foromtalt Krigscommerat først opmandede sig, og sagde: „Atter en Opsættelse af fire og tyve Timer! lad os ikke græde dem bort, mine Venner! Tænker paa, her er Bryllup; de Nygivte maae ikke see andre end glade Ansigter!” Han fyldte sig Glas, og istemte en munter Vise. Jeg omfavnede min Brud, under en stormende Blanding af Glæde over denne korte Frist, og

* Paa Gjensyn.

St. St. Blicher

Frygt for den dunkle, dødssvangre Fremtid. Min Fader kom hen, og indsluttede os Begge i sine Arme."

Saavidt i sin Fortælling kom min kjere *Louis* – jeg kan ikke ret værne mig til at kalde ham *Charost* – da et Par hvide Hænder foldede sig over hans Øjne; han drog dem ned til sine Læber og kyste dem; det var *Louise!* hun havde med en Sylphes eller Alfes Lethed (jeg veed ikke, hvilken Lignelse passer bedst; derfor tager jeg dem begge to) listet sig hen til den Bænk, hvorpaa vi sad. Han betragtede mig vist et Par Secunder, derpaa foer hun med sit Lommeklæde hurtigt hen over min Kind. „Jeg kan see," sagde hun med et fortrydende Smil, „at denne Taars tilhører Familien Charost – Fader! nu har Du fortalt denne blødhjertede Barbar din Historie?" Han greb min Haand med et inderligt Tryk, og bøjede sit Ansigt bag over – Datteren bedækkede det med Kys. „Mig ogsaa, Papa!" hvidskede en sød, bævende Stemme, og Hustruen sank ned ved hans Side, og slyngede Armen om hans Hals. Det er en velsignet Familie.

Da vi havde spist maatte jeg tage Afsked; men jeg har Slutningen af hans Historie tilgode – den henter jeg i Morgen. Det, jeg allerede har hørt, forekommer mig som et opdigtet Eventyr: jeg kan ikke ret forestille mig, at Herren og Fruen paa Rougemont ere borte til Døden indviede Offere – jeg brister af Nysgjerrighed efter at erfare deres utroelige Frelse. Imidlertid drømmer jeg om intet Andet, end Sansculotter, Revolutionstribunaler, Guillotine og – Bryllup. Det løber rundt i mit Hoved – Adieu Frits!

Bouchain, Juli 1816.

Frits! jeg er forelsket. Længe mærkede jeg, at det var ikke rigtigt far; først troede jeg, det var Melancholie; siden blev jeg bange for at det skulde være en Begyndelse til Brystkramp; men nu veed jeg bestemt, det er slet ikke Andet, end Kjerlighed – jeg elsker den Hex, den *Louise* – faaer jeg hende ikke, saa dør jeg – adieu! Dog stop lidt! jeg har mere at fortælle Dig, naar jeg blot kan samle det; men hun staaer uafsladelig for mig den velsignede Glut! jeg seer allevegne det søde Gefjæs: det svæver paa Spidsen af min Pen, og danser op og ned mellem Linierne. – Naa! vær nu ordentlig, Du forvildede Tøs! og lad mig have Ro at skrive til min kjere, kjere *Frisemand!* Du kan jo krybe ind i mit Hjerte saalænge, og blot holde Dig fra mine Papirer! – Saa! sid Du nu der! –